

1 - Det var en søndag lys og grøn,
og lærker han i skyen.
Da red Guds egen kære søn
på æsel ind i byen.

Hans venner gjorde som blev sagt:
de fandt til deres glæde
et æsel uden pomp og pragt,
det blev hans kongesæde.

Et indtog mere kongeligt
har intet folk oplevet.
Hans indtog var et forårdsdigt
profeten havde skrevet.

Han rider mod den visse død
så kongeligt alene.
Hvis intet hosianna lød,
da råbte vejens stene.

En konge uden krone på.
Jo, med en tornekrone.
Hans livvagt er de mindste små,
og sangene hans trone.

Dér sætter Guds enbårne søn
sig ved sin faders side.
Da blir hans tornekrone grøn
med blomster der er hvide.

Så rejser vi op til Jerusalem

**2 - Du kom til vor runde jord, barn, på bare
fødder**, midt i englens julekor, med Himlens
frakkeskøder. Du var dreng i Nazareth, stod i
tømmerlære,
skar dit navn i stort og småt,
Jesus, du min Herre!

Du sprang kådt i dåben ud, ingen ku' dig kue,
Helligånden fløj fra Gud, Johannes så en due.
Var der ondskab, folk som led, djævelsk atmosfære,
du gav al din kærlighed,
Jesus, du min Herre!

Dagligt håb du tømred os, vildt fra korsets planker,
døde for at være hos din Far, med vore tanker.
Røveren fra Golgata loved du at bære
med til Paradis den dag,
Jesus, du min Herre!

Påskemorgen stod du op, du kan ikke bindes,
gravens sten er ikke nok, og døden overvindes.
Hvergang, at jeg syns jeg ku helt la vær at være,
står du her med livets nu,
Jesus, du min Herre!